

Књига пророка Данила - Шездесет друга

Откривање драгуља пророчке визије Вилијама Милера: критичко разматрање удаљавања адвентизма од „Велике светлости“ и позив на повратак истинским темељима

Jeff Pippenger

2024-01-26

Драгуљи из сна Вилијама Милера засијаће десет пута јаче него што су сијали у историји милерита. Разумевање милерита у погледу знања које је било умножено током њихове историје било је тачно, али непотпуно. Када се њихово разумевање постави у прецизнији историјски оквир, оно указује на озбиљније последице, јер не само да проширује пророчке истине представљене драгуљима, него такође доноси и пробу за десет девојака последњих дана. Милеритско разумевање представљено је на две пионирске карте (1843. и 1850). Обе карте биле су испуњење таблица проречених у другој глави Авакума, а чињеница да су карте биле испуњење Авакума, као и да су управо те истине биле темељне истине адвентизма, била је као таква потврђена Духом Пророштва.

Разумевање неколицине темељних истина увећано је у слави када су Милерити, после великог разочарања 22. октобра 1844, били доведени до разумевања небеске светиње и истина повезаних са светињом. Али прелазак адвентизма у лаодикијско стање 1856. године, и њихово коначно одбацивање „седам времена“ 1863. године, одвели су их у пустињу Лаодикије. Од 1850-их ниједна значајна истина није била изнета посредством адвентизма. Ако сумњате у ту тврдњу, онда назначите зашто је нетачна.

Mileriti su bili u pravu u pogledu razumevanja druge glave Danilove, ali je njihovo razumevanje bilo ograničeno. Adventizam nikada nije otišao dalje od mileritskog razumevanja. Danas se može videti svih osam carstava predstavljenih u drugoj glavi knjige proroka Danila, kao i simbolika Danilove molitve da razume tajnu Navuhodonosorovog sna. Ta tajna predstavlja poslednju proročku tajnu (svi proroci ukazuju na poslednje dane), a poslednja proročka tajna jeste ono što Jovan označava kao Otkrivenje Isusa Hrista. Ta tajna se otpećaćuje kada je „vreme blizu“, neposredno pre nego što se završi vreme probe, i ta tajna se sada otpećaćuje za one koji izaberu da vide.

Милеритско разумевање „свакодневне“ у књизи пророка Данила надахнуће је означило као исправно, али је до 1901. године адвентизам започео процес одбацивања те темељне истине, а до тридесетих година XX века адвентизам се вратио старом протестантском гледишту, које тврди да „свакодневна“ представља неки аспект Христове службе у Светињи. Дух пророштва каже да је то сатанско гледиште потекло од „анђела који су били избачени с неба“. Данас се исправно милеритско гледиште о „свакодневној“ може сагледати не само као симбол паганизма, него и као симбол побуне адвентизма, која доводи силну заблуду на оне који не љубе истину.

Милерити су били доведени до тачног датума истека две хиљаде и три стотине година, а адвентизам је непосредно после Великог разочарања препознао увећану светлост повезану с тим пророчанством; али својим одбацивањем „седам времена“, од 1856. до 1863. године, па чак и до самога овога дана, нису видели никакву напредујућу светлост из учења за које тврде да је њихов средишњи стуб и темељ. Данас се „седам времена“ могу видети (од оних који су вољни да виде) као непосредно повезана са сваким временским раздобљем пророчанства о две хиљаде и три стотине година.

Првих четрдесет и девет година представљају циклус у коме земља почива сваке седме године, који се понавља седам пута. Четири стотине и деведесет година не представљају само време провере за древни Израил, него такође показују колико ће година побуне против заповести да се земљи допусти да почива протећи, како би се накупио укупан збир од седамдесет година у којима је земљи било ускраћено почивање (што је раздобље ропства управо због те побуне). Седмица у којој је Христос потврдио завет устројена је са три и по године до крста и три и по године после крста. У тој седмици Христос је сабирао све људе, јер је рекао да ће, ако буде подигнут, сабрати све људе.

Сада је суд овоме свету; сада ће кнез овога света бити избачен. И ја, кад будем подигнут са земље, све ћу привући к себи. Јован 12:31, 32.

Две хиљаде пет стотина и двадесет дана, током којих је Христос потврдио завет и сабирао људе к Себи, представљају две хиљаде пет стотина и двадесет година током којих је Бог расејао Свој непокорни народ због свађе око Свога завета. „Седам времена“ извршених над северним царством Израела представљало је расејање од две хиљаде пет стотина и двадесет година, које је отпочело 723. године пре Христа и окончало се 1798. године. Година 538. дели та два раздобља и образује два узастопна раздобља од хиљаду двеста и шездесет година. Прво раздобље представља гажење светиње и војске од стране паганства, а друго гажење које је извршио папизам.

„Седам времена“, од две хиљаде пет стотина и двадесет година против јужног царства, која су започела 677. године пре Христа, а завршила се 1844. године, окончала су се 22. октобра 1844. То је симбол проклетства завета и завршило се оглашавањем јубиларне трубе која је требало да буде затрубљена на Дан помирења. Антитипски Дан помирења, који је започео 22. октобра 1844, представља временски период. То је период истражног суда, и током тог временског периода требало је да се огласи јубиларна труба повезана са светим циклусом седам.

Него у дане гласа седмога анђела, када затруби, свршиће се тајна Божја, као што је јавио својим слугама пророцима. Откривење 10:7.

Оглашавање седме Трубе, које је отпочело 22. октобра 1844. године, представља Јубилејску Трубу светог циклуса од седам, како је изложено у двадесет петој глави Књиге Левитске. Милерити су у крајњој линији били у праву у погледу датирања пророчанства о две хиљаде и три стотине година, и адвентизам је дошао до разумевања већег дела тога непосредно после Великог разочарања, али Милеров „драгуљ“ периода од две хиљаде и три стотине

година данас сија десет пута јаче. Свака пророчка одлика седам периода представљених унутар периода од две хиљаде и три стотине година има непосредну пророчку везу са две хиљаде и пет стотина и двадесет година („седам времена“) из двадесет пете и двадесет шесте главе Књиге Левитске.

Милерити су одбацили тврдњу отпалог протестантизма и католицизма да су „насилници из народа твојега“, који су се „узвисили“ и „пали“, били симбол Антиоха Епифана, и били су у праву. Они су знали и бранили истину да је Рим тај који је у Божјој пророчној речи представљен као „насилници из народа твојега који утврђују виђење“, а не неки непознати и историјски безначајни сиријски цар који је утврдио виђење.

Данас адвентистички теолози уче да су „отимачи из твога народа“ Антиох Епифан. Данас се аргумент који је у милеритској историји представљао да бивши заветни народ, који је био заобилажен, није разумео, нити је могао разумети визију (што је утврђено исправним разумевањем израза „отимачи из твога народа“), поново понавља од стране бившег заветног народа који се још једном заобилази.

Где нема визије, народ пропада; а блажен је онај који држи закон. Приче 29:18.

Милерити су исправно учили да су две хиљаде пет стотина и двадесет година („седам времена“), из Левитске двадесет шесте главе, биле најдуже и последње временско пророчанство у Библији, али је лаодикијски адвентизам одбацио тај „драгуљ“ 1863. године, а данас се може видети, (онима који желе да виде), да не само да су Милерити били у праву када су „седам времена“ препознали као најдуже временско пророчанство у Библији, него и да је „проклетство“, које је Божје негодовање, било извршено и над северним и над јужним царством Израиља.

Данас се може увидети да одговарајући завршеци те две гневности, о којима говори књига пророка Данила (као и други пророци), представљају два граничника (први и последњи) раздобља од четрдесет и шест година, током којег је Христос подигао милеритски храм, као што је то предображено четрдесет и шест дана колико је Мојсије био на гори примајући упутства за подизање скиније у пустињи; и четрдесет и шест година Иродовог преуређивања храма, на које су се фарисеји позвали у свом разговору с Христом о томе како ће га Он „подићи“ очишћењем храма који су били „разорили“ трговци и мењачи новца, а такође и васкрсењем Свога људског храма, који је био створен са четрдесет и шест хромозома. Данас су темељне милеритске истине исправне као и увек, али су сада десет пута дубље.

Данас се може видети (од оних који су вољни да виде) да је Христос, када се у тринаестом стиху осмог поглавља Књиге пророка Данила представио као Палмони (Чудесни Бројач, или Бројач Тајни), излагао повезаност између једног виђења које је представљало раздобље од две хиљаде и три стотине година и другог виђења које је представљало две хиљаде и пет стотина и двадесет година. Када се препозна однос ова два пророчка раздобља, може се увидети да су она непосредно повезана са хиљаду двеста шездесет година папске владавине, што је пак повезано са хиљаду двеста деведесет година из дванаестог поглавља Књиге

пророка Данила, као и са хиљаду три стотине и тридесет пет година из истог стиха.

Постоји још много непосреднијих веза пророчких раздобља која су повезана са две визије из тринаестог и четрнаестог стиха осме главе Данила, али их препознају само они који желе да виде. Но данас, изнад повезаности свих временских раздобља која су сједињена тим двема визијама, стоји откривење имена Палмонија (Чудесног Бројача, или Бројача Тајни). Милерити су били у праву у погледу та два стиха, али ограничено, а данас је адвентизам једноставно у потпуној и крајњој тами.

Запрепастите се и зачудите; вичите и ридајте: пијани су, али не од вина; посрћу, али не од жестока пића. Јер је Господ излио на вас дух дубока сна, и затворио је ваше очи; пророке и ваше кнезове, видиоце, покрио је. И утвара свега постала вам је као речи књиге запечаћене, коју дају ономе који је учен, говорећи: Читај ово, молим те; а он каже: Не могу, јер је запечаћена. И књига се даје ономе који није учен, говорећи: Читај ово, молим те; а он каже: Нисам учен. Исаија 29:9–12.

Sestra Vajt ukazuje da je Vilijam Mileru bila data „velika svetlost“ o knjizi Otkrivenja, ali njegovo razumevanje dvanaeste, trinaeste, sedamnaeste i osamnaeste главе Otkrivenja, sasvim jednostavno, nije bilo ispravno. Ta pogrešna razumevanja nisu prikazana na dve svete karte, ali ono što je prikazano iz devete главе knjige Otkrivenja jeste „dragulj“ — da je islam predstavljen kroz tri Jaoa.

„Проповедници и народ су на књигу Откривења гледали као на тајанствену и мање важну од других делова Светога Писма. Али видела сам да је ова књига заиста откривење дато на нарочиту корист онима који треба да живе у последњим данима, да би их водило у распознавању њиховог истинског положаја и њихове дужности. Бог је управио ум Вилијама Милера на пророчанства и дао му велику светлост о књизи Откривења.“ Early Writings, 231.

Израз „велика светлост“ у списима Сестре Вајт веома је поучан. Милер је разумео цркве, печате и трубе из Откривења, јер су свети анђели „управљали његовим умом“ у вези с тим темама. „Велика светлост“ дата Милеру била је представљена на два светим плочама, а доктринарне истине које су биле „велика светлост“ у његовом сну биле су означене као „драгуљи“. Адвентизму је дата та „велика светлост“, и он ју је почео покривати кривотвореним драгуљима почев од 1863. године. Начело „светлости“ јесте да је „светлост“ оно чиме се Христос служи да суди појединцу или народу.

Народ не суди само „светлост“, него и „светлост“ коју су могли имати да јој се нису одупрли (као што су учинили 1856. године, као само један од многих примера). Друго својство повезано са „светлошћу“ јесте да „светлост“ која се одбацује производи одговарајући степен таме. Адвентизам је одбацио и прикрио „велику светлост“ коју је Бог дао Милеру, а која представља темеље адвентизма.

„Онај који види испод површине, који чита срца свих људи, каже о онима који су имали „велику светлост“: ‘Они нису ожалостњени нити запрепашћени због свог моралног и духовног стања.’ Да, изабрали су своје сопствене путеве, и душа њихова ужива у својим

гадостима. И ја ћу изабрати њихове обмане, и пустићу на њих оно чега се боје; јер кад сам звао, нико се није одазвао; кад сам говорио, нису слушали; него су чинили зло пред мојим очима, и изабрали оно што мени није било по вољи.’ ‘И зато ће им Бог послати силу заблуде, да верују лажи,’ јер ‘нису примили љубав истине да би се спасли,’ ‘него су уживали у неправди.’ Исаија 66:3, 4; 2. Солуњанима 2:11, 10, 12.

„Небески Учитељ је упитао: „Каква би јача обмана могла да заведе ум од претварања да градите на правом темељу и да Бог прихвата ваша дела, док у стварности многе ствари чините по световној политици и грешите против Јехове? О, то је велика превара, заносна обмана, која овладава умовима када људи који су „једном познали истину“ побркају обличје побожности са њеним духом и силом; када умишљају да су богати и обогатили се и да ништа не потребују, док су у стварности у потреби за свим.““ Сведочанства, том 8, 249, 250.

Лаодикија, у коју је адвентизам постао 1856. године, представља оне којима је некада била дата „велика светлост“, али којима је суђено да приме „силну заблуду“ из Друге посланице Солуњанима, док све то време верују да је лажни темељ који су подигли увођењем кривотворених новчића и драгуља одређен од Бога, а у стварности је то темељ саграђен на песку. Адвентизам је „црква која је имала велику светлост, велике доказе“, али је то „црква“ која је одбацила „поруку коју је Господ“ „послао“, и од тада је примила „најнеразумније тврдње и лажне претпоставке и лажне теорије“.

„Несвећени проповедници сврставају се против Бога. Они у истом даху хвале Христа и бога овога света. Док на речима примају Христа, прихватају Вараву и својим делима говоре: ‘Не овога Човека, него Вараву.’ Нека сви који читају ове редове пазе. Сатана се хвали оним што може да учини. Он мисли да разори јединство за које се Христос молио да може постојати у Његовој цркви. Он каже: ‘Изаћи ћу и бићу дух лажи да преварим оне које могу, да критикујем, и осуђујем, и изврћем истину.’ Нека син преваре и лажног сведочанства буде примљен од стране „цркве која је имала велику светлост“, велике доказе, и та ће црква одбацили поруку коју је Господ послао, и примити најнеразумније тврдње и лажне претпоставке и лажне теорије. Сатана се смеје њиховој лудости, јер зна шта је истина.“

„Многи ће стајати за нашим проповедаоницама с бакљом лажног пророштва у својим рукама, упаљеном од паклене бакље Сотонине. Ако се негују сумње и неверовање, верни служитељи биће уклоњени од народа који мисле да толико знају. ‘Кад би и ти знао’, рече Христос, ‘бар у овај твој дан, шта је за мир твој! Али сада је сакривено од очију твојих.’“

„Ипак, темељ Божји стоји чврсто. Господ познаје оне који су Његови. Посвећени проповедник не сме имати лукавства у својим устима. Он мора бити отворен као дан, слободан од сваке мрље зла. Посвећена служба и штампа биће сила у обасјавању ове покварене генерације светлостју истине. Светлост, браћо, још више светлости нам је потребно. Затрубите трубом на Сиону; огласите узбуну на светој гори. Окупите војску Господњу, са посвећеним срцима, да чује шта ће Господ рећи Своме народу; јер је Он умножио светлост за све који ће чути. Нека буду наоружани и опремљени, и нека изиђу

у бој — у помоћ Господу против силних. Сам Бог ће радити за Израиља. Сваки лажљиви језик биће ућуткан. Руке анђела обориће варљиве планове који се кују. Сатанини бедеми никада неће тријумфовати. Победа ће пратити поруку трећег анђела. Као што је Капетан војске Господње оборио зидове Јерихона, тако ће и народ Господњи који држи Његове заповести тријумфовати, и сви противнички чиниоци биће поражени. Нека ниједна душа не негодује против слугу Божјих који су им дошли са поруком посланом с неба. Не тражите више мане у њима, говорећи: ‘Они су сувише одсечни; говоре сувише оштро.’ Можда говоре оштро; али зар то није потребно? Бог ће учинити да ушима слушаца зазуји ако не буду хтели да послушају Његов глас или Његову поруку. Он ће осудити оне који се опиру речи Божјој.”

„Сатана је применио сваку могућу меру да ништа не дође међу нас као народ што би нас укорило и изобличио, и подстакло да одбацимо своје заблуде. Али постоји народ који ће носити ковчег Божји. Неки ће изаћи између нас који више неће носити ковчег. Али они не могу подићи зидове да би препречили истину; јер ће она ићи напред и навише до самога краја. У прошлости је Бог подизао људе, и Он још увек има људе повољног тренутка који чекају, припремљене да изврше Његову вољу — људе који ће проћи кроз ограничења која су само као зидови намачени непопуштеним малтером. Када Бог стави Својега Духа на људе, они ће радити. Они ће објављивати реч Господњу; подизаће свој глас као трубу. Истина се у њиховим рукама неће умањити нити изгубити своју силу. Они ће показати народу његове преступе, а дому Јаковљеву његове грехе.“ Testimonies to Ministers, 409–411.

Препознати сатански симбол „свакодневног“ као симбол Христа значи хвалити „Христа и бога овога света у истом даху. Док наизглед примају Христа, они прихватају Вараву и својим поступцима говоре: ‘Не овога Човека, него Вараву.’“ Истине представљене у Милеровом сну као „драгуљи“, а такође и сликовито приказане на два светим таблицама, јесу „велика светлост“ која је дата Милеру, а коју је адвентизам одбацио.

Они тврде да славе Христа сатанским симболом и тврде да стоје на Божјем темељу, а у ствари је то лажни темељ који доноси снажну заблуду свима који заузимају свој став на тој погрешној доктринарној грађевини. Нема ничег новог под сунцем, и савремени Израел једноставно иде пророчким стопама древног Израела.

„Једна ствар оптерећује моју душу: велико одсуство Божје љубави, која је изгубљена услед сталног опиранја светлости и истини, и утицаја оних који су били заузети делатним радом, који су, пред доказом нагомиланим на доказ, вршили утицај да осујете дело поруке коју је Бог послао. Упућујем их на јеврејски народ и питам: Морамо ли оставити своју браћу да пређу истим путем слепог опиранја, све до самог краја времена милости? Ако је икада неком народу било потребно истинито и верно стражарење, људи који неће ћутати, који ће викати дан и ноћ, оглашавајући упозорења која је Бог дао, онда су то адвентисти седмога дана. Они који су имали велику светлост, благословене прилике, који су, као Капернаум, били уздигнути до неба у погледу предности, хоће ли због неискоришћавања бити препуштени тами сразмерној величини дате светлости?“

„Желим да упутим озбиљан позив нашој браћи која ће се окупити на Генералној конференцији да послушају поруку дату Лаодикејцима. У каквом се стању слепила налазе! Овај предмет је изнова и изнова стављан пред вас, али ваше незадовољство сопственим духовним стањем није било довољно дубоко и болно да би довело до реформе. ‘Говориш: богат сам, и обогатио сам се, и ништа ми не треба; а не знаш да си несрећан, и јадан, и сиромашан, и слеп, и наг.’ Кривица самообмане почива на нашим црквама. Верски живот многих је лаж.“ Manuscript Releases, volume 16, 106, 107.

„Капернаум“ је био град који је Исус изабрао као свој град.

„У Капернауму је Исус боравио у раздобљима између Својих путовања тамо и амо, те је он постао познат као „Његов сопствени град“. Налазио се на обали Галилејског језера и близу граница дивне генисаретске равнице, ако не баш на њој.“ Чежња векова, 252.

Hristos је izabrao Kapernaum kao što је nekada izabrao Jerusalem.

А његовом сину даћу једно племе, да би Давид, слуга мој, свагда имао жижак преда мношвом у Јерусалиму, у граду који сам изабрао себи да тамо ставим име своје. 1. Царевима 11:36.

Христос је изабрао адвентизам као свој град 1844. године, а до 1863. адвентизам је поново изградио град „Јерихон“, симбол лаодикијске удобности и изобиља. Као са древним Израилем, тако и са савременим Израилем. Адвентизам верује да су они грађани Божјег посебног града, али су одбацили „велику светлост“ која пружа доказ о грађанству. Попут Силома, у време Илија, Офнија и Финеса, адвентизму ће се судити према „великој светлости“ коју су имали прилику да приме.

„Међу онима који се изјашњавају као деца Божја, како је мало стрпљења показано, колико је горких речи изговорено, колико је осуде изречено против оних који нису наше вере. Многи су на оне који припадају другим црквама гледали као на велике грешнике, док их Господ не посматра тако. Они који тако гледају на чланове других цркава, имају потребу да се понизе под моћном руком Божјом. Они које осуђују можда су имали врло мало светлости, мало прилика и предности. Да су имали светлост коју су имали многи чланови наших цркава, могли су напредовати далеко брже и боље представљати своју веру свету. О онима који се хвале својом светлошћу, а ипак не ходе у њој, Христос каже: ‘А ја вам кажем, Тиру и Сидону лакше ће бити у дан суда него вама. И ти, Капернауме [адвентисти седмога дана, који су имали велику светлост], који си се до неба подигао [по питању предности], до пакла ћеш пропасти; јер да су у Содому била учињена чудеса која су у теби учињена, остао би до данас. Али вам кажем да ће земљи Содомској лакше бити у дан суда него теби.’ У то време Исус одговори и рече: ‘Хвалим те, Оче, Господе неба и земље, што си ово сакрио од мудрих и разумних [по сопственој оцени], а открио деци.’”

„И сада, зато што учинисте сва ова дела, говори Господ, и ја вам говорих, устајући рано и говорећи, али не послушасте; и звах вас, али се не одазвасте; зато ћу учинити овоме дому, који се назива мојим именом, у који се уздате, и месту које дадох вама и оцима вашим, као што учиних Силому. И одбацићу вас испред лица свога, као што одбацих сву

браћу вашу, све семе Јефремово.“

„Господ је међу нама успоставио установе од велике важности, и њима треба управљати, не онако како се управља световним установама, већ по Божјем поретку. Њима треба управљати с оком једноставним за Његову славу, да би се на сваки начин спасле душе које пропадају. Народу Божјем дошла су сведочанства Духа, а ипак многи нису послушали укор, опомене и савете.

„Чујте сада ово, народе безумни и неразумни, који имате очи, а не видите, који имате уши, а не чујете: зар се мене не бојите, говори Господ; зар нећете дрхтати пред лицем мојим, мене који поставих песак за међу мору уредбом вечном, да је не може прећи? И мада се валови његови подижу, ипак не могу надвладати; мада хуче, ипак је не могу прећи. Али овај народ има срце отпадничко и бунтовно; отпадоше и отидоше. И не говоре у срцу своме: Хајде сада да се бојимо Господа Бога својега, који даје дажд, и рани и позни, у своје време; који нам чува одређене седмице жетве. Безакоња ваша одвратише ово, и греси ваши ускратише вам добра.... Не суде за ствар, за ствар сироте, па ипак напредују; и право убогих не расуђују. Зар да не походим за ово? говори Господ; зар да се душа моја не освети таквом народу као што је овај?“

„Хоће ли Господ бити принуђен да каже: ‘Не моли се за овај народ, нити подижи вапај ни молитву за њих, нити посредуј код мене; јер те нећу услишити’? ‘Зато су даждови ускраћени, и није било позног дажда.... Нећеш ли од сада викати к мени: Оче мој, ти си вођа младости моје?’“ Review and Herald, August 1, 1893.

У следећем чланку наставићемо наше разматрање „велике светлости“ која је дата Вилијаму Милеру о књизи Откривења.

„Када је Христос дошао на свет да пружи пример истинске религије и да узвиси начела која треба да управљају срцима и поступцима људи, лаж је тако дубоко пустила корен међу онима који су имали тако велику светлост да они више нису разумевали светлост, нити су били склони да се одрекну предања ради истине. Они су одбацили небеског Учитеља, распели су Господа славе, да би задржали своје сопствене обичаје и измишљотине. Исти тај дух испољава се и у свету данас. Људи нерадо истражују истину, да им се не би уздрмала њихова предања и да не би био уведен нов поредак ствари. У човечанству постоји стална склоност ка заблуди, и људи су по природи склони да веома узвисују људске замисли и знање, док се божанско и вечно не разазнаје нити цени.“ Counsels on Sabbath School Work, 47.